

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobkyně: **N. K.**, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra ČR**, odbor azylové a migrační politiky, pošt. schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 12. 2014, č. j. OAM-602/ZA-ZA15-ZA15-2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Ministerstva vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky ze dne 11. 12. 2014, č. j. OAM-602/ZA-ZA15-ZA15-2014 rozhodl žalovaný o žádosti žalobkyně o udělení mezinárodní ochrany tak, že předmětné řízení bylo zastaveno podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o azylu“). Žádost o udělení mezinárodní ochrany jmenované je nepřipustná podle ust. § 10a písm. b) citovaného zákona. Státem příslušným k posouzení podané žádosti o mezinárodní ochranu je podle Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, je

Žalobou ze dne 7. 1. 2015 doručenou Krajskému soudu v Brně dne 7. 1. 2015 se domáhala žalobkyně zrušení přezkoumávaného rozhodnutí, které napadla v celém rozsahu výroku s odůvodněním, že správní orgán v řízení porušil ust. § 3, § 50 odst. 2, 3, 4 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) a dále bod 13, 14, 17, 18 a 19 preambule Dublinského nařízení a článek 4 Dublinského nařízení, neboť žalovaný nezjistil stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, neopatřil si dostatek podkladů pro vydání rozhodnutí, a nevyšel tak ze spolehlivě zjištěného stavu věci, nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v řízení najevo. Dále poukázala na porušení ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť odůvodnění rozhodnutí je nedostatečné, jelikož žalovaný se nevypořádal se všemi důvody, které žalobkyně v průběhu řízení uvedla, ani neobjasnil na základě jakých úvah a skutečností došel k závěru uvedenému v napadeném rozhodnutí. Dále namítla, že žalovaným téměř nevzal v úvahu její rodinný život. Odkázala na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, článek 16 Všeobecné deklarace lidských práv, článek 17 Mezinárodního paktu o občanských a politických právech, článek 10 Mezinárodního paktu o hospodářských, sociálních a kulturních právech a článek 7 Listiny základních práv Evropské unie. Na základě uvedených úryvků z mezinárodních dokumentů je zcela jasné, že rodinný život je hodnotou v mezinárodním a tedy i vnitrostátním právem respektovanou a chráněnou. V této souvislosti poukázala i na bod 14 v preambule Nařízení Dublin III, dále i bod 17. Uvedla, že žalovaný nezohlednil, že na území České republiky má svého druha, M. B. S ním má možnost žít ve společné domácnosti, bylo by tak o ni postaráno, tudíž by se nestala ekonomickou zátěží pro Českou republiku. Naopak při přemístění do Polské republiky by musela bydlet v zařízení pro žadatele o mezinárodní ochranu, navíc sama, bez svého druha. Dále namítla, že rozhodnutí nebylo odůvodněno v souladu s ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť jejími vyjádřeními se žalovaný náležitě nezabýval, pouze konstatoval, že její druh pobývá v ČR aktuálně na základě odvolání proti odmítnutí prodloužení dlouhodobého pobytu na území ČR a nikdy nebyl žadatelem o mezinárodní ochranu v ČR. Absentuje tak hlubší posouzení případného zásahu do jejího soukromého a rodinného života.

Žalovaný v písemném vyjádření ze dne 16. 2. 2015 popřel oprávněnost podané žaloby, odkázal na správní spis, ze kterého vyplývá, že žalobkyně nebyla v průběhu správního řízení zkrácena na svých právech. V předmětné věci bylo postupováno plně v souladu s bezprostředně závazným Nařízením Evropského parlamentu a Rady. Bylo zjištěno, že jmenovaná před podáním žádosti o mezinárodní ochranu v České republice disponovala dlouhodobým národním vízem č. vydaným dne 11. 6. 2014 na dobu 170 dnů pobytu s vícenásobným vstupem v období ode dne 17. 6. 2014 do 3. 12. 2014 (viz fotokopie cestovního pasu č. platného do dne 30. 9. 2015). V posuzování opodstatněnosti žádosti vycházel žalovaný z ustanovení aplikovatelného Nařízení Evropského parlamentu a Rady a použitím jednotlivých kritérií tohoto nařízení pak dospěl k závěru, že v daném případě je k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu dle článku 12 tohoto nařízení příslušná Polská republika, která také svou příslušnost uznala. Smyslem a účelem uvedeného nařízení je primárně dle obsažených kritérií určit příslušný členský stát, z čehož logicky vyplývá, že se rozhodl v daném případě nevyužít diskrečního oprávnění dle ustanovení článku 17 tohoto nařízení, což je výsostnou záležitostí vrchnostenského oprávnění každého členského státu. Má-li žalobkyně zájem o soužití s druhem ukrajinské státní příslušnosti na území ČR, je třeba postupovat dle právní úpravy vztahující se k pobytu cizinců na území ČR dle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů v platném znění. V

žádosti ze dne 14. 11. 2014 žalobkyně uvedla, že je svobodná, v posledních deseti letech střídavě pobývala na území U. a P., naposledy před svým příjezdem do České republiky dne 8. 11. 2014 strávila pobytem v P. přes čtyři měsíce. Z dodatku č. 1 ke Smlouvě o nájmu bytové jednotky, kterou dne 1. 8. 2014 uzavřel pan M. B. na dobu neurčitou s jejím vlastníkem, vyplývá, že souhlas s poskytnutím ubytování žalobkyni na této adrese byl vlastníkem udělen teprve ke dni 10. 10. 2014. Za těchto okolností nelze přijmout tvrzení, že se obává vycestování z České republiky do pro ni cizího státu, byť sama je státní příslušnicí U. Dovolávání se respektování soukromého a rodinného života v uvedených souvislostech se tedy žalovanému jeví jako účelové. Za daného stavu navrhl žalovaný, aby žaloba jako nedůvodná byla v plném rozsahu zamítnuta.

Ze správního spisu soud zjistil, že žádost o udělení mezinárodní ochrany podala žalobkyně dne 14. 11. 2014, uvedla, že dne 21. 6. 2014 opustila U., odjela za prací, neboť ve svém městě žádnou práci nenašla. Od opuštění své vlasti do příjezdu do České republiky pobývala 4,5 měsíců v P., ode dne 8. 11. 2014 pak v České republice. V ČR má po dobu 10 let přítele, s kterým by chtěla založit rodinu. Uvedla dále, že se obává na U. války. Její přítel rovněž ukrajinské státní příslušnosti již dostal povolávací rozkaz, jeho matka však oznámila, že se doma nezdržuje, že žije v zahraničí. Nemohou se proto vrátit zpět na Ukrajinu a společně tam žít.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání vzhledem ke splnění zákonných podmínek dle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Právní názor Krajského soudu v Brně:

V řízení podle části třetí Hlavy druhé, dílu prvního s.ř.s. přezkoumává soud napadené výroky rozhodnutí správního orgánu v mezích žalobních bodů a z těch hledisek, které žalobce v podané žalobě uvede, přičemž vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 a 2, věta první s.ř.s.).

Pokud jde o žalobní body vytykající žalovanému porušení vyjmenovaných právních ustanovení správního řádu, nemůže soud žalobci přisvědčit. V řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany řádné zjištění skutkového stavu věci spočívá především v tom, že žadateli je dána možnost podat úplnou a pravdivou výpověď o důvodech, které jej vedly k opuštění vlasti. Žalobci byl poskytnut dostatečný prostor, aby uvedl vše, co považuje za důležité pro rozhodování o žádosti, otázky, na které odpovídal v rámci žádosti, mu byly kladeny takovým způsobem, aby byly objasněny všechny relevantní skutečnosti. Žalovaný ve věci provedl dostatečné dokazování, jehož rozsah byl určen skutečnostmi tvrzenými žalobkyní. Rozhodnutí bylo srozumitelné a přesvědčivě odůvodněné, žalovaný se zabýval všemi rozhodnými skutečnostmi, vyhodnotil všechna tvrzení jmenované, relevantní z hlediska použitých ustanovení zákona o azylu a dále s přihlédnutím k článku 3 odst. 1, článku 9, článku 10, článku 11, článku 12 a článku 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Z odůvodnění rozhodnutí je patrné, jakými právními úvahami se při rozhodování řídil, pokud řízení zastavil dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu a žádost o udělení mezinárodní ochrany

uznal jako nepřipustnou podle ust. § 10a písm. b) citovaného zákona. Bylo zjištěno, že prohlášení o mezinárodní ochraně na území České republiky učinila dne 10. 11. 2014, kdy byla držitelkou platného národního dlouhodobého víza vydaného Polskou republikou, a to dne 11. 6. 2014 v, vícenásobným vstupem na dobu 170 dnů v období ode dne 17. 6. 2014 do dne 3. 12. 2014. Na základě této prokázané skutečnosti požádal správní orgán dne 20. 11. 2014 o převzetí příslušnosti k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu podanou v ČR. uznala svou příslušnost k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu žalobkyně, tuto skutečnost sdělila žalovanému dne 5. 12. 2014.

Lze tedy uzavřít, že žalovaný se nedopustil po stránce právní i skutkové závažného pochybení, jestliže doznal podle ust. § 10a písm. b) zákona o azylu, že je žádost o udělení mezinárodní ochrany nepřipustná, je-li k posuzování žádosti příslušný jiný členský stát Evropské unie. V daném případě je tak nezbytné aplikovat kritérium dané článkem 18 Nařízení Evropského parlamentu a Rady. Žalovaný proto správně postupoval dle ust. § 25 písm. i) zákona o azylu a řízení zastavil, neboť žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřipustná. Přesun žalobkyně z členského státu, kde byla žádost o azyl podána do příslušného členského státu, se provádí po konzultaci dotčených členských států v souladu s národními právními předpisy žádajícího členského státu, jakmile je to z praktického hlediska možné, nejpozději do šesti měsíců po vyslovení souhlasu s převzetím druhým členským státem, nebo po rozhodnutí o odvolání nebo přezkumu, pokud jím byl přiznán odkladný účinek (článek 19 odst. 3 Nařízení Evropského parlamentu a Rady).

Ve světle výše uvedeného dospěl soud k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. ji zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobkyně nebyla ve věci úspěšná a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. března 2015

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Barbora Zachovalová